

SÆT MIG, SÅ JEG SER DIG, JESUS

»Sæt mig, så jeg ser dig, Jesus!« er en kendt og kær sang, som bliver sunget meget i de forskellige kristne forsamlinger, og den har sikkert været mange mennesker til stor velsignelse.

Hvem har givet os denne sang?

Jonas Severin Pettersen blev født i Kristiania 26. november 1847. Hans far, købmand Jonas Pettersen, døde under den store koleraepidemi i 1853, og den seksårige blev da optaget på Kristiania Waisenhus. Her voksede han op, og den strenge disciplin, som rådede der i den tid, satte sit præg på ham for hele livet.

Jonas følte sig stærkt draget til Herren fra sin tidligste barndom. Men til bevidst liv kom han først i 17-18 års alderen, efter at han havde gået alvorlig vakt et par år. Det skete under en julegudstjeneste i Gamle Akers kirke. Og ordet, som løste ham, var Joh. 1,12: »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Da blev han frigjort. Og han begyndte straks at vidne frimodigt om sin frelser.

På denne tid var han ansat i en større forretning i Kristiania. Og for sine chefer, for høj og lav, for alle måtte han vidne om Jesus. Det fortælles, at han engang hørte en herre under samtale med chefen tage Guds navn forfængelig. Da kunne han ikke tie. På en høflig måde mindede han den ældre herre - som var statsminister - om, at det navn, han tog så letsindig i sin mund, var det største og herligste af alle navne.

Efter en tid begyndte han som rejsende for firmaet. Han fyldte da sin privatkuffert med traktater og delte ud overalt, hvor han kom. Han benyttede også enhver anledning til at vidne om sin ven.

Men modstanden udeblev ikke. Hans kolleger klagede til hans chefer, og dette havde til følge, at han blev kaldt hjem og beordret at møde på seniorchefens kontor.

»De har valget,« sagde chefen, »mellem enten at være lægprædikant eller at repræsentere vort firma! «

»Kan jeg ikke få lov at vidne om min frelser, så må jeg hellere slutte hos Dem,« var det stiltfærdige svar. Men han fik alligevel lov at fortsætte. Og han bar med glæde de øgenavne, han fik og den spot, han for Jesu navns skyld blev udsat for. Fra denne tid skriver sig hans sang: »Mig til frelse jeg intet ved uden dig, Guds lam. Nøgen, i din retfærdighed skjules al min skam.« »Rejsesangen« er den blevet kaldt.

I 1885 blev han gift med Anna Margretha Christiansen fra Arendal. Hun var et rigt udrustet og ejegodt

menneske og en helhjertet, gudhengiven kvinde, som blev en god og trofast støtte for ham. Flere af hans sange er tilegnet hende: »I denne sorgens hytte«, »Er det min Jesus, som fører mig -«, »Græd dog ej«. Muligvis også »Alene i håb til Gud«. I denne er der et vers, som lyder:

0, salige hvilested	Der glæde jeg har i savn,
ved Jesu hjerte,	ja, lys i mørke,
der har jeg min ro og fred,	i stormen en sikker havn,
min trøst i smerte.	en brønd i tørke.

De to holdt til ved dette hvilested.

Der var en ting, som lå Jonas Pettersen mere på hjerte end at gøre forretninger: At være til velsignelse for sine medmennesker. Han så den enkelte sjæls værdi og nødvendigheden af at føre dem til Jesus. Karakteristisk for ham er følgende lille træk:

Han havde udpakning på et hotel i Skien. En troende købmand fra Telemark (han lever endnu og har selv fortalt det) kom for at blive ekspederet. Det første, Pettersen spurgte ham om, da han mødte ham om morgenen, var: »Har du læst Guds ord i dag?« »Nej,« svarede købmanden, »men jeg har citeret Guds ord for mig selv.« »Det er ikke nok. Kom, lad os læse et Guds ord og tage en bedestund, før vi begynder på vore forretninger.«

Han elskede de helliges samfund. Et lille træk:

Det var første gang, han var i Skien, og han havde glædet sig meget til dette besøg i Lammers by, hvor der havde været en gennemgribende vækkelse. Der måtte sikkert være mange Guds børn! Kunne han bare komme sammen med dem!

Første aften - det var en lørdag - gik han ud i byen. »Jeg vil sikkert kunne høre, hvor Guds børn bor,« tænkte han, »for frelste mennesker kan ikke lade være at synge Lammets pris.« Men han gik gade op og gade ned uden at høre det, han længtes efter. Endelig et sted hørte han de kendte, kære toner. Han gik ind. Det er et lille privat møde i et hjem. Straks efter sidder han ved pianoet og synger af hele sit hjerte:

Hvor lifligt det er at møde,
når ene man vandrer frem - -

Både i Kristiania og ellers kunne han ikke undgå at lægge mærke til dem, som var bundet i drikkens forfærdelige lænker. Deres nød greb ham stærkere og stærkere, og han følte, han måtte gøre noget for dem. »Den faldnes ven« hed et lille blad, han dengang uddelte.

Efterhånden blev det klart for ham, at han havde sin livsopgave blandt disse mennesker. Men skulle han hjælpe dem, måtte de tage bort fra byen med dens mange faldgruber. Han opgav forretningslivet og ofrede sig helt for denne gerning. Han fik oprettet et hjem for alkoholister - først i Krogstad, så i Eidskog og endelig på Seterstøa. Hjemmet fik navnet »Emmaus«. Her fik han disse patienter først og fremmest under Guds ords påvirkning og dernæst ind i arbejde og ordnede forhold. En og anden af dem blev nok reddet. Men han havde mange skuffelser. Han gjorde den erfaring, at de helst måtte langt bort og være på hjemmet mindst et år. Stedet blev derfor solgt, og der blev købt en ejendom i Namdalen i stedet for Men dette hjem blev ikke åbnet. Gud ville det anderledes.

»Jeg skal ikke få noget sygeleje,« sagde han ofte. »Nej, Herren skal hente mig i en ildvogn, sådan som han hentede Elias.«

Og sådan gik det.

Om dette fortæller hans søn, Esaias Pettersen:

»En dag sidst i maj fulgte jeg far ned til Østbanestationen. Han skulle rejse nordover. Næppe anede jeg, at det var sidste gang, jeg var sammen med min elskede far. Men han følte det. Far plejede altid at formane mig, når han skulle rejse. Nu var det, som om det var ham om at gøre at få sagt det, sådan at jeg skulle huske det.

»Esaias,« sagde han, »det er en meget farlig tid, vi lever i. Og den vil blive endnu vanskeligere. *Bliv i Jesus, hold dig i ordet, læs ordet, brug det flittigt!* Der alene er du sikker!«

Da toget gik, stod han nede på trinbrættet på den bageste vogn og vinkede så længe, jeg kunne se ham.

Jeg rejste imidlertid på ferie til Valdres sammen med en yngre broder. En søndag morgen, netop som vi gjorde os i stand til at gå i kirke, fik vi bud fra præsten om, at han gerne ville snakke med mig før gudstjenesten. Han var en bekendt af far, og han fortalte da, at Herren havde kaldt far hjem til sig.

Da jeg kom til Kristiania, lå der brev til mig - fra far. Det var skrevet om aftenen 30. maj. Der siger han: »Nu kan jeg af egen salig erfaring sige det, som står i Salme 23: Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal, jeg frygter ej ondt, *thi du er med mig*, din kæp og din stav er min trøst. Jeg har fået rejsebud.« Og så fortæller han om et anfald, han havde haft samme dag. Om natten gik han salig hjem til Jesus. Hans strid hernede var slut, og han modtog kronen. En lille flok af hans venner - og en af hans sønner - fulgte ham til hans sidste hvilested på Namsos's kirkegård. En af de sange, som blev sunget ved hans bære, var: Sæt mig, så jeg ser dig, Jesus! Hans bøn var hørt. Han fik lov at se Jesus som sit »livsmåls skat«.

Han så Jesus også i »døds mørkets nat«. Og nu ser han Jesus, som han er.«

Foranledningen til sangen: »Sæt mig, så jeg ser dig, Jesus!« var en lille hverdagshændelse i hjemmet. Da børnene var små, sad de to mindste ved et lille bord for sig selv, når de spiste. Bordet stod lige ved faderens plads. En dag var det lille bord kommet bag faderens ryg.

»Sæt mig, så jeg ser dig, pappa!« siger den mindste dreng. Han ville se fars *ansigt*. »Da var det,« sagde Pettersen senere, »som det sang i mig: Sæt mig, så jeg ser dig, Jesus!« - Og så fik han sangen.

Og han *bad* siden denne sang meget. Men han erfarede, at bøn hørelsen kostede. Engang, kort før han døde, sagde han: »Jeg har sunget denne sang, og jeg har bedt den. Men jeg har oplevet, at skal Herren høre denne bøn, må han tage så meget af det fra mig, som er mig kært, det, som har så let for at komme mellem Jesus og mig. Derfor bæver jeg, når jeg nu synger den.«

Og han gennemgik meget af denne smerte i de senere år.

9. marts 1909 mistede han sin kære Anna Margaretha. Kort før hun døde, sagde hun til sin mand, som stod ved sengen: »Hils alle Guds børn og sig, at *det holder - blodet holder!*« - Et år efter blev hans ældste søn, en god og flink dreng, som han var så glad for, pludselig syg og døde, mens faderen var ude at rejse. Og få år efter druknede hans eneste datter. Også da var han ude på rejse og kom ikke engang hjem til begravelsen.

Til alt dette kom mange bitre skuffelser og modgang af forskellig slags. Han blev til fulde prøvet - lutret i lidelsens smeltedigel.

Men han fandt altid trøst hos Herren, og han vendte blikket opad mod hjemmet. En af hans sidste sange giver udtryk for denne himmellængsel:

Her nede har jeg ej mit hjem,
nej, det der oppe er.
I Himlens ny Jerusalem,
mit borgerskab er der.

Hvad gør det, om mit telt er trangt
på gennemrejsen her,
hvor savn og sorg og så mangt
og meget gør besvær.

Her løber mine tidsminut
i verdens tåredal.
Snart er min tornebane slut
i Himlens frydesal.

Guds kære Lam, jeg kysser dig
i dine dybe sår,
omfavn mig, frels mig, bær du mig
til jeg for tronen står!

(Disse oplysninger er givet af Jonas Pettersens søn, købmand Esaias Pettersen.)